

Han drar ut en skrivbordslåda och fiskar upp en bunt sedlar, som satts fast i en klämma, reser sig och närmar sig Amanda med sedelbunten.

"Här är 400 kronor! Ta det, gå hem och visa Er inte här mer! Resten betalar jag senare." Han stirrar på henne, ansiktet är grått.

Hon reser sig upp och blänger harmset på honom, munnen är torr som sandpapper. Det blir tyst några sekunder. Så slår hon sedlarna ur handen på honom så de yr över golvet. "Ta Ni era pengar!" Hennes röst bryts i ett högt kvidande, hon slår en hand för munnen och skyndar mot dörren. Samtidigt hörs två snabba knackningar och dörren öppnas. I dörröppningen uppenbarar sig gamle godsägaren, Adolf Edmund. Han är klädd i grå väst med fickurskedjan i en blänkande båge, svart vitrandig skjorta med svarta ärmhållare, vida byxor och inneskor. Hans ansikte blossar av förvåning. "Vad är det som pågår här?" duntrar han och höjer de buskiga ögonbrynen.

Amanda hejdar sig och stirrar förhått på den gamle. Nils Edmund stelnar och iakttar förskräckt sin far, som om han vore ett förrymt lejon. Efter en stunds tystnad lyckas han hacka fram en förklaring. "Fröken Amanda här har blivit uppsagd och jag tänkte ge henne uppsägningslön, men hon kastade pengarna på golvet ..."

"Såå!" Den gamles blick glider forskande över sedel mängden på golvet. "Det där ser ut att vara mycket mer än en uppsägningslön. Vad menar han? Ska våra uppsagda husjungfrur ha 20 månadslöner, eller vad det nu är?" Han blänger på sin son. "Tala nu om vad detta är!" Han pausar några sekunder. "Vad är det ni har ihop egentligen?" Den skarpa blicken naglar fast sonen och fortsätter långsamt till Amanda. "Berätta nu! Tror Ni jag är dum?"

Varken Amanda eller Nils Edmund vågar yttra sig. Den gamle pekar mot Amanda. "Plocka upp pengarna och ge dem till mig!"

Amanda svettas och känner hur hjärtat hoppar, tårarna vill inte sluta rinna. Hon faller på knä och börjar plocka upp sedlar. De två männen sätter sig, Nils Edmund bakom skrivbordet och Adolf Edmund i besöksstolen.

Amanda har till slut samlat ihop sedlarna, reser sig och överränner dem med darrande hand. Adolf Edmund räknar långsamt sedlarna, lägger dem på skrivbordet och iakttar Amanda med stel blick. "Hur långt gången är Ni? När ska Ni föda?" Hon sneglar skamset på honom.

Han flyttar blicken till sin son, som öppnar och stänger munnen och försöker undvika faderns blick. "Jag förstår precis!" klipper Adolf Edmund till. "Tala till mig!" Han reser sig hotfullt.

Nils Edmund tar ett djupt andetag och skakar sorgset på huvudet. "Det är som Far säger! Amanda är gravid. Jag försöker lösa situationen."

Amanda snyftar högt och slår åter händerna för ansiktet. Hon förmår inte säga något.

"Hur tänker han lösa situationen då?" återtar Adolf Edmund.

"Anonym nedkomst långt borta, fosterfamilj, sluta arbeta här nu." Hans röst låter besvrad.

Adolf Edmund väger på hälarna. "Och pengarna här är tänkta att finansiera det förstår jag!"

Nils Edmund nickar långsamt, han sneglar mot Amanda.

"Vill hon inte, eller varför kastar hon pengarna på golvet?"

Nils Edmund rycker på axlarna och börjar känna sig lugnare. "Hon pratade om olika alternativ och tappade plötsligt koncepterna."

"Hmm, har han hittat inackordering?"

Nils Edmund svarar bara genom att nicka eftertryckligt ett par gånger.

"Och när ska hon föda?"

"I juni", hackar han fram.

Adolf Edmund vänder sig mot Amanda med en fältherres blick. "Fröken Amanda! Ni åker till inackorderingen och lämnar sedan barnet till fosterfamilj, och under full diskretion! Har Ni förstått?"

Amanda lyfter långsamt sina rödgråtna ögon mot Adolf Edmund, säger inget, men nickar efter en stund nästan omärkligt.

"Vi kommer se till så att inackorderingen och barnmorskan får sina pengar och att pengar till fosterföräldrar också betalas ut. Ni får med Er 150 kr för att täcka den första tiden. Ni kommer senare att få några månadslöner trots att Ni inte arbetar. Ni kommer inte hit mer."

Han granskar henne uppfordrande. "Hur lång tid behöver Ni för att komma iväg?"

Amanda skakar på huvudet, förblir tyst några sekunder, men viskar sedan fram: "ett par tre veckor kanske?"

"Vi säger det!"

Nils Edmund räknar upp 150 kronor, tar sedlarna i handen, reser sig och går fram till henne.

"Här är 150 kronor!" utbrister han strävt och håller upp sedlarna framför hennes ansikte.

Amanda står orörlig och ser ner i golvet. Yrseln kommer i ett häftigt svep och det känns som om hon är på väg att falla omkull.

Nils Edmund stoppar ner sedlarna i hennes förklädesficka och viskar till henne: "gå nu!"